

kového stavu, jak je uveden v odůvodnění napadnutého jeho rozsudku, správně dovodil, že ve zmíněných případech nejde o pouhý průtah ve výplatě peněz adresátům došlých, nýbrž o zpronevěru, poněvadž obžalovaný, jak zjištěno, ve všech případech peníze došlé adresátům si pro sebe zadržel, a tedy naložil jimi jako s věcí vlastní. Okolnost, že obžalovaný později na urgence stran peníze jim vyplatil, je pro posouzení otázky, tvoří-li jeho jednání skutkovou podstatu trestného činu, bez významu, neboť zpronevěra byla dokonána již tím, že obžalovaný peníze adresátům nevyplatil, když poukazy na poštovní úřad došly a když je jako vyplacené v úředních záznamech zapsal, nýbrž zadržel si je pro sebe. Otázka, měl-li obžalovaný v úmyslu zadržené peníze trvale si podržeti, nepřichází tu v úvahu, neboť zlý úmysl, jaký vyžaduje skutková podstata zločinu zpronevěry, je prokázán již tím, že obžalovaný, věda, že jde o peníze úřední, přisvojil si je a tedy naložil s nimi jako s vlastními. Dodatečná výplata peněz těch stranám má proto význam toliko jako okolnost polehčující při výměře trestu. Zmateční stížnost byla proto v této části jako bezpodstatná podle § 36 odst. 1 por. nov. zamítnuta.

Z důvodu zmatečnosti podle § 385 čís. 1 b) tr. ř. podaná zmateční stížnost shledána byla oprávněnou. Ze skutkového stavu přijatého odvolacím soudem plyne, že všechny případy zpronevěr, jimiž obžalovaný vinným byl uznán, staly se postupně v několika měsících a byly provedeny vždy téměř stejným způsobem, při čemž stranou poškozenou byl a mohl býti ve všech případech jediné stát. Z toho jest usuzovati, že všechny zločinné útoky vzešly z jednotného rozhodnutí pachatelova, přivlastňovati si příležitostně jednotlivé peněžité částky ke škodě státu, — neboť obžalovanému jako poštovnímu úředníku muselo býti známo, že za výplatu poukázek ručí stát, — a že tedy jednotlivé případy bezprávného přivlastnění poukázaných částek byly pokračováním v uskutecnění tohoto jednotného rozhodnutí. Za těchto okolností jde tedy o jeden zločin zpronevěry v úřadě, postupně spáchaný.

Čís. 4648.

Jde o porušení předpisů §§ 313 a 314 tr. ř. a o zmatek čís. 4 § 344 tr. ř., byli-li porotci vzati do přísahy až po přečtení obžalovacího spisu.

(Rozh. ze dne 2. března 1933, Zm I 165/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Praze ze dne 8. února 1933, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem úkladné vraždy podle §§ 134, 135 čís. 1 tr. zák., zrušil řízení provedené před krajským soudem trestním v Praze jako soudem porotním, jakož i výrok porotců a na něm spočívající rozsudek a věc vrátil na též krajský jako porotní soud k novému projednání a rozhodnutí. V otázce, o níž tu jde, uvedl v

d ů v o d e c h:

Právem vytýká zmateční stížnost porušení předpisů §§ 313 a 314 tr. ř. Podle záznamů jednacího protokolu byli porotcové vzati do přísahy teprve, když byl úplně přečten spis obžalovací. Tímto postupem porušil porotní soud předpisy, jichž nešetření je ohroženo zmatečností. V §§ 312, 313 a 314 tr. ř. jest přesně vyznačeno pořadí, ve kterém jest předsevizíti úřední úkony v §§ těch předepsané. Tak stanoví § 313 tr. ř.: »Potom (t. j. po té, když byly provedeny úkony vytčené v předcházejícím § 312 tr. ř.) vezme předseda pod neplatností porotce do přísahy«. Dále obsahuje § 314 tr. ř., když byl před tím v prvních dvou odstavcích vyznačil ony další úkony, jež jest předsevizíti, — ve třetím a posledním odstavci tento předpis: »Potom (totiž po provedení dříve zmíněných úkonů) dá předseda pod neplatností přečísti spis obžalovací . . .«. K tomuto přečtení smí se tudíž dle jasného, ale zároveň i velícího předpisu uvedeného ustanovení zákonného přikročiti nikoli před tím, nýbrž teprve po tom, když byli porotcové vzati do přísahy. Počaliť vykonávati svůj úřad ve smyslu zákona jako porotcové teprve v tom okamžiku, když byli pod přísahou slíbili, že jako porotcové budou vykonávati povinnosti jim zákonem uložené, tudíž i povinnost nejsvědomitější pozornosti. Poněvadž v souzeném případě byl obžalovací spis v celém rozsahu přečten v době, kdy porotcové nebyli vzati ještě do přísahy a kdy tudíž nebyli podle zákona ještě způsobilí vykonávati úkony soudcovské, byla tímto postupem založena zmatečnost podle čís. 4 § 344 tr. ř. (viz rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 57; Storch, Řízení trestní rak., díl II., str. 366; Mayer, Komentář k § 313 tr. ř.; Lohsing — 3. vyd. 1932 str. 116; Rulf-Gleispad, Der österr. Strafprozess str. 250). Bylo proto, jelikož není ani nepochybně patrné, že formální vada nemohla na rozhodnutí působiti způsobem obžalovaným nepříznivým, odůvodněné zmateční stížnosti za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely ku tr. ř. vyhověti ihned v neveřejné poradě a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 4649.

Využil-li vězeň omylu správy trestnice, vzav na vědomí rozhodnutí o propuštění z trestu, spočívající na nesprávném předpokladu, že si již trest odpykal, dopustil se přestupku podvodu jako vězeň v trestnici po rozumu § 2 nař. čís. 173/1860 ř. zák.; na tom nic nemění, že již vězněm trestnice není.

‘ (Rozh. ze dne 3. března 1933, Zm I 347/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 10. března 1931, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák., zrušil napadený roz-